

За нас Тепчидерце постојала је, за кра

време експатије, трамвајска линија са градом од Цареве Њуприје — ако, то јест, на
Немци не испуне изајан од прве две полазне станице, или не прелете с трамва-
јем крај нас, трећица четворица свега у келима, и показујући нама експатијама
велике уши, забављајући уосталом при том да перука иде преко њихових разне-
тих шака над њиховим тиме умехичаним ушима. Једнога зимског и леденог јутра,
правог београдског јутра, имали смо среће: трамвај се зауставио и није био пре-
пун, стојале је свега треје четворе путника. Уђем са другима и ја и останем
стојећи крај врата. Један немачки војник, под кашкетом и с пушком, премери ме
једне двапут, устаде са свега седишта и учини руком знак. Одговорих: Хаваа, от
станите на своме месту. — Кад је чуо свој језик и доживео инсубординицију, рече
дестапаневојички: Седите. — Одговорих: Хаваа лепе, није ми тешко стајати. — Та-
да, мали ~~младић~~ младић одједаред поче нервозно кидати руке, отприлике нае они
мали мајмунки-дреканци који доде себи мишице и вриште над су љути. И чух у ли
остапаневојичком дијалекту једну мени упућену перуку: Њће да сам нешто млади от
нас. — Рекох мирно и у много нишом каучу: Очигледно је да сте ли неправљено
млади от мене, али у овом случају се не ради о младости и старости, него о не-
чем друштем. Останите саме на своме месту. — Немац ућута. Омаке с пушком заузе
став крај седишта на које сада ни он није хтео иш да седне. Један од ретких
Немаца који је мало петеше али ипак разумео нешто човечно. Међутим је сцена от
нула немишце. Цео трамвај устао, како се те каже и сви гледају у истом прав-
цу. Они који знају немачки, и који би таке раде интервенисали, како је и ред от
трамвају, не чине ипак ништа. Немцу не смеју иш да кажу, а на српској страни
је нае српски закључак. Они који не знају немачки, демптавају се и погађају.
Путници који улазе на разним станицама, спазе Немца како стражари над празним
седиштем и есете да сцена јеш леоди у ваздуху — сабијају се, нико на оно праз
месте не седа. Тако до крајне станице где се најзад размрмисме. Неки корак до

земен, екран, таман, ветрина ваља преко тебе даму ноћу с реке на реку... Држи се, Београде, и држи нас! Држи се, светски граде, државски граде, српски граде мој, карауле нама! Опет ће те наћи и разбијати, јер ниси бунан узирем и у перине заметах неге ~~се~~ се види са свих страна, караула си, преко тебе води пут у свет, у борбу, у будућности... Саче ветар, хуји пустел. Вајим у Никарчеву задухину, некада топао српски дом и моја кућа. Све хладно, нико ме више не познаје нема ми ту места. Скупим скуте шивела и хајд елет на улицу. ⁸ ~~И~~ ⁹ ~~И~~ међутим неке ~~раде~~ ^{раде}: што тражим нема, што ми нуде не могу платити. Саме зебом, мислим накућу, и чужим се лудилу што уопште сизазиш у град и јаш нешто тражим и кећу.

2 ¹ ~~Кад~~ ² ~~падне~~ ³ ~~мече~~, у Тенчидер се меће саме, пешке. Трамваји су тада набијени, ~~чешки~~ ^{чешки} ~~детле~~ ^{детле} ~~мешинем~~ ^{мешинем} ~~изопијани~~. Пешке се узбрде и одојмае ветар ја и мој шивел. Удмем елет мале хлеба. Вече је зиме, татине, ~~и~~ град неосветашен, презери на кућама црни... ⁴ ~~Људи~~, ⁵ ~~јесте~~ ⁶ ~~ли~~ ⁷ ~~живи~~, где седите, ~~и~~ ⁸ ~~нако~~ ⁹ ~~вам~~ ¹⁰ ~~је?~~ ... ¹¹ ~~А~~ ¹² ~~таме~~ ¹³ ~~је~~ ¹⁴ ~~Вашица~~ ¹⁵ ~~а~~ ¹⁶ ~~таме~~ ¹⁷ ~~Свјиминте~~. Госпедо, меће ли све те да ~~буђе~~... Хаала Богу, све већ дуга кинија ¹⁸ ~~урићеног~~ ¹⁹ ~~имаа~~, сад ћи ~~сиренути~~ ²⁰ ~~за~~ ²¹ ~~угае~~ ²² ~~ограде~~ и онда пречицам у мећ крај, и у кућу као у рупу. Сиреном како се ~~сиреће~~ у добре познате и ~~улетим~~ у бодаикане ~~жице~~. ²³ ~~Зоним~~ ²⁴ ~~се~~ ²⁵ ~~поплашим~~ ²⁶ ~~се~~ ²⁷ ~~ни~~ ²⁸ ~~када~~ ²⁹ ~~нисам~~ ³⁰ ~~била~~ ³¹ ~~у~~ ³² ~~бодаикане~~ ³³ ~~жицама~~ и не разумем не занм да ли сам при ~~свести~~ и сигурна нуда идем. Синећ јеш ту није биле ~~жица~~... Печнем се ~~мицати~~ ³⁴ ~~целим~~ ³⁵ ~~телом~~: као ~~прикешама~~. Десна рукавица мале крвава; ³⁶ ~~полане~~ ³⁷ ~~изаучем~~ ³⁸ ~~из~~ ³⁹ ~~платене~~ ⁴⁰ ~~рукавице~~ ⁴¹ ~~руку~~ и оставим ~~рукавицу~~. ⁴² ~~Један~~ ⁴³ ~~крај~~ ⁴⁴ ~~марамине~~ ⁴⁵ ~~као~~ ⁴⁶ ~~да~~ ⁴⁷ ~~неке~~ ⁴⁸ ~~зусима~~ ⁴⁹ ~~драм~~. Одавијем ~~марамину~~ и оставим је у ~~жицама~~. Десна нога, одједаред ~~та~~ ⁵⁰ ~~тепла~~; чарапа у ритам, ~~крв~~ ⁵¹ ~~цури~~ ⁵² ~~привичним~~ ⁵³ ~~млазом~~ ⁵⁴ ~~и~~ ⁵⁵ ~~ципела~~ ⁵⁶ ~~је~~ ⁵⁷ ~~већ~~ ⁵⁸ ~~мокра~~. Дру- ⁵⁹ ~~гу~~ ⁶⁰ ~~руку~~ ⁶¹ ~~ослободим~~ ⁶² ~~заједно~~ ⁶³ ~~са~~ ⁶⁴ ~~искрзаном~~ ⁶⁵ ~~рукавицом~~. ⁶⁶ ~~Сад~~ ⁶⁷ ~~јеш~~ ⁶⁸ ~~капут~~. ⁶⁹ ~~Неечекивани~~, ⁷⁰ ~~меада~~ ⁷¹ ~~на~~ ⁷² ~~педесетак~~ ⁷³ ~~корака~~ ⁷⁴ ~~немачки~~ ⁷⁵ ~~војник~~ ⁷⁶ ~~на~~ ⁷⁷ ~~страхи~~ ⁷⁸ ~~дере~~ ⁷⁹ ~~се~~ ⁸⁰ ~~и~~ ⁸¹ ~~питамо~~ ⁸² ~~је~~ ⁸³ ~~те~~. ⁸⁴ ~~Дешном~~ ⁸⁵ ~~му~~ ⁸⁶ ~~даме~~ ⁸⁷ ~~треба~~ ⁸⁸ ~~пуцати~~ ⁸⁹ ~~да~~ ⁹⁰ ~~сам~~ ⁹¹ ~~се~~ ⁹² ~~заплена~~ ⁹³ ~~у~~ ⁹⁴ ~~жице~~ и да ⁹⁵ ~~ћу~~ ⁹⁶ ~~сад~~ ⁹⁷ ~~дећи~~ ⁹⁸ ~~и~~ ⁹⁹ ~~по-~~ ¹⁰⁰ ~~казати~~ ¹⁰¹ ~~грађанску~~ ¹⁰² ~~карту~~. ¹⁰³ ~~Стракар~~ ¹⁰⁴ ~~ућута~~, али ~~неприће~~ да ми ~~помегне~~... ¹⁰⁵ ~~Како~~ ¹⁰⁶ ~~да~~ ¹⁰⁷ ~~еткинем~~ ¹⁰⁸ ~~капут~~: у ~~вему~~ ¹⁰⁹ ~~бозореј~~ ¹¹⁰ ~~квинчића~~ ¹¹¹ ~~и~~ ¹¹² ~~етрих~~ ¹¹³ ~~пелијених~~ ¹¹⁴ ~~шивака~~. ¹¹⁵ ~~Ћу~~ ¹¹⁶ ~~се~~ ¹¹⁷ ~~не~~ ¹¹⁸ ~~мо~~ ¹¹⁹ ~~же~~

може саме трзати и цепати — пемислих. ^Ургнем десну мишицу и оцепим добар квадрат штофа који се саме једним страном још држае за капут. Петегнем руб на пута: рупе се рашчијавају, ножи клинци се забадају. Најзад се фермане згоре са жичаног сплета, по цену да и капут оставим у ацима. Ослободих се са великом предеротином на предњој пели огртача. Пошто се маке сабрех, извадим из репа легитимацију и пећем стражару. — Добре добре идите кући, нега вам крвави. — Неким час ^дади објасните: ацима још синоћ није било, а ко ододе делави не може видети шта иза угла чека. — Тачне је, тек сме јутрос преставили жичану одбојку. Ви сте трећа жртаа. Сутра ћемо преставити такоу... Не мари ништа, прекине се од нас треје српске краи нелике за добру крвавицу. — Шта се може рећи човеку глумом у глави и у души... Код куће, перем и прешајам рану, брешим шта сам све естазила у ацима, и гледам капут... Сироти вејници, немо ли је ацима над их јуриш или глас сатера у ацие... ^А капут, као да га више и немам; кишдан, труе, крпа.

^Уа је онда капут закрпљен још једаред ^ибојен и оставен још једаред, и Акикије Акикијевичу, мили друже наш писару, чекај нас тамо, миа нас још неких писара без акиа.

Исидора Секулић

Isidora Sekulic